

**NOTE DE ETIMOLOGIE TOPONIMICĂ. PE
MARGINEA DICȚIONARULUI TOPONIMIC AL ROMÂNIEI.
OLTENIA (DTRO), VOL. 5 O-R**
de
Vasile FRĂȚILĂ

Publicarea volumului al V-lea din *Dicționarul toponimic al României. Oltenia* (DTRO), lucrare de importanță națională realizată, sub conducerea regretatului prof. univ. dr. Gheorghe Bolocan, de colective largi de cercetători de la Institutul de Lingvistică din București și cadre didactice de la Facultatea de Litere, Laboratorul de Cercetări onomastice din Craiova, apărută la Editura Universitaria din Craiova, 2004, 337 p., ne-a prilejuit propunerea unor etimologii diferite de cele avansate de autorii DTRO V (O-R)¹.

OBEDIN, numele a două sate, unul din jud. Dolj, celălalt din jud. Mehedinți, dar și al unor moșii, dealuri sau pâraie (DTRO V 6) provine din antroponimul *Obedin* (înregistrat de DOR, p. 335), fiind un derivat de la n.p. *Obeadă* cu ajutorul suf. patronimic *-in* (cf. și n. fam. bg. *Obedin* – Ilčev, *Rečnik*, p. 365). În DTRO V 6 se spune doar: „cf. np. *Obeadă*”.

ORÉVIȚA, sat aparținând or. Vânu Mare, jud. Mehedinți, nume ce intră și în toponimele compuse **ORÉVIȚA MARE** și **ORÉVIȚA MICĂ** (DTRO V 53-54), este explicat din apel. *oreav* „vale” (DLR) + suf. *-ița*. Dar derivatele românești cu suf. *-iță* au accentul pe sufix (cf. *copiliță*,

¹ Redactori responsabili de volum: cercet. șt. pr. I dr. Ecaterina Mihăilă, prof. univ. dr. Teodor Oancă. Redactori: dr. Maria Dobre (cercet. șt. pr. III), dr. Adrian Rezeanu (cercet. șt. pr. III), prof. univ. dr. Domnița Tomescu, Filofteia Modoran (asist. de cercetare), Galina Simionescu (asist. de cercetare), dr. Ecaterina Mihăilă (cercet. șt. pr. I), prof. univ. dr. Teodor Oancă, dr. Carmen Banța, dr. Adela Stancu. Revizie și etimologii: dr. Adrian Rezeanu: **Ogașu Negri – Ozunu, Piatra – Prașoru, Prașoru Mare – Prunu Stoicii**, Dr. Maria Dobre: **Oacheșu – Ogașu Neacșei, Paca – Pețești, Puciloaia – Puțurile Stupăreilor, R;** Dr. Ecaterina Mihăilă: **Olt, Oltenia, Orșova, Prașoru – Pribegiu**. Revizie etimologii: Dr. Virgil Nestorescu (cercet. șt. pr. II). Revizie finală: Dr. Ecaterina Mihăilă (cercet. șt. pr. I). Au efectuat anchete pe teren și au extras materiale din arhive și biblioteci: Gheorghe Bolocan, Ecaterina Mihăilă, Christian Ionescu, Domnița Tomescu, Maria Dobre, Adrian Rezeanu, Ion Penișoară, Teodor Oancă, Filofteia Modoran, Ion Toma, Emilian N. Bureștea, Radu Sp. Popescu, Ion Moise, Viorica Florea, Anca Fanea, Rodica Suflețel, Ruth Kisch, Heinrich Mantsch.

fetiță, dăscăliță, doctoriță, bivoliță etc., pe când toponimul de mai sus poartă accentul pe radical. Etimologia *Oreviței* a dat-o, de multă vreme, Emil Petrovici în articolul *Toponime sud-slave occidentale în Oltenia*, RS, XII, 1965, p. 11-19, reluat în *Studii*, p. 255-263, mai exact, p. 261-262. Oiconimul de mai sus se înscrie în aria toponimelor slave care cunosc tratamentul *e* al sl. com. **ě*, deci ca în limbile sud-slave occidentale, față de tratamentul *'a* devenit în română *ea* (*ea* s-a redus la *a* după anumite consoane). „Numele românesc [*Orevița*] are [...] la bază o formă **Orehovica*, care după dispariția lui *h*, obișnuită în graiurile oltenești, a devenit **Oreovița*, iar după sincoparea lui *o* (sau după o contractare a grupului *eo*) *Orevica* (= *Orevița*)” (p. 261-262). Dacă toponimul oltenesc ar fi avut la bază forma sud-slavă răsăriteană (în speță mediobulgară) el ar fi devenit *Or'ahovica* (< **Orěchovica*). În regiuni mai răsăritene ale României există toponime asemănătoare, cu *'a* (= *ea*) pentru **ě*, ca de exemplu *Oreava* (< *orěchŭ* „nuc” + suf. *-ava*).

ORȘOVA, numele românesc al orașului de la confluența Cernei cu Dunărea. Referitor la etimologia toponimului nostru, autorii DTRO V 45 reproduc un pasaj din articolul lui Emil Petrovici, *Etimologia toponimului Vârciorova*, publicat în *Studii*, p. 220-224 (apărut inițial în StUBB, 1961, fasc. 2, p. 7-12; versiunea franceză în „Balkansko ezikoznanie, III, 1961, p. 95-99), în care lingvistul clujean menționează faptul că printre toponimele slave din apropierea Vârciorovei din jud. Mehedinți s-ar număra și *Rișava*, numele popular al orașului *Orșova*, atestat între anii 1369-1376 sub forma (*vŭ*) *Rŭšavâ* [în DTRO V 56 : v. *Ršavo*], cum se poate constata în P. P. Panaitescu, *Documentele Țării Românești, I, 1369-1490*, București, 1938. Același pasaj este reluat de autorii DTRO V și la p. 337, s.v. **RUȘAVA (Rișava)**, unde se face specificarea că aceasta este vechea denumire a orașului Orșova din jud. Mehedinți.

De fapt, numele popular autentic al Orșovei în gura populației românești locale este *Rișava*, cum afirmă Emil Petrovici într-un studiu mai vechi, *Toponime slave din valea Almăjului (Banat)*, publicat inițial în DR, VIII, 1934-1935, p. 175-180, reluat apoi în *Studii*, p. 138-141, și cum dau și autoarele DTB, VII, p. 84-85.

Tot aici, (în *Studii*, p. 140, nota 13), Emil Petrovici ne spune că forma sârbească a oiconimului românesc este *Ršava*. După cum se vede, forma românească *Rișava* este o adaptare a celei slave (în speță sârbești), cu redarea lui *r* silabic prin *r* urmat de *î* și a lui *v* prin *u* (= *u* semivocalic), ca în *Busava*, numele popular al satului Șopotu Nou și al pârâului ce trece prin sat, notat în hărțile militare austriece *Buciava*, *Coșava* (cf. oiconimul bg. *Košava*), pârâu în hotarul satului Pătaș, *Mudava*, numele popular al satului Moldova Veche, *Dumbraua*, numele unor locuri din hotarul câtorva sate din valea Almăjului, sau în *crou* „crov”, adâncitură în pământ, „bazin”

etc. Faptele de mai sus dovedesc că slavii așezați în Banat aveau o pronunțare „mult - puțin bilabială în unele poziții a lui v” și că graiul sârbo-croat vorbit cândva în Almăj [și probabil și în jurul Orșovei – n.n.V.F.] avea aceleași nuanțe dialectale ca cel din Carașova” (Petrovici, *Studii*, p. 140-141). Forma populară românească *Rișaua*, provenită din srb. *Ršava*, dovedește, totodată, că toponimul sârlesc este un derivat cu suf. *-ava*, pe când forma oficială românească, *Orșova*, este formată cu suf. *-ova*. Tot ca în româna literară este pronunțat numele orașului de la Dunăre și în maghiară (*Orsova* = Orșova) și în germ. (*Orshova* = Orșova).

După Gustav Kisch, *Das Banat im Spiegel seiner Ortsnamen*, Temeswar, 1928, p. 31, toponimul *Orșova* se încadrează între cele care au ca punct de plecare nume de popoare (etnonime), împreună cu *Rusca* (oiconim), cu diminutivul *Ruschița* (hidronim), care au la bază adj. slav *ruski*, ca și oronimul *Poiana Ruschi* (sic!), *Poiana Rusca*. Toate, spune G. Kisch, pornesc de la apel. *rus* „Russe, Kleinrusse, Ruthene” (rus, bielorus, rutean). Aici aparține și oiconimul *Rușova* (din jud. Caraș-Severin, azi în jud. Mehedinți), devenit *Orșova*. Cea mai bună dovadă a corectitudinii acestei explicații, după el, ne-o oferă faptul că toponimul transilvănean de origine slavă *Rușova* (oiconim în jud. Mureș, de fapt, sat aparținând de com. Gurghiu, cf. *Orșova-Pădure*, sat, com. Gurghiu, jud. Mureș – n.n. V.F.), în maghiară se numește *Orsova* (= *Orșova* – n.n. V. F.), cu *-u-* > magh. *-o-* (lege fonetică) [cf. *Orban* < *Urban*] și cu metateza: *Rus* > *Ors*, ca slav. *rus* > magh. *orosz* „Russe”, „rus”. Așadar, după G. Kisch, *Orșova*, în română ar fi o adaptare a formei maghiare *Orsova*, provenită din slavă².

Kniezsa István, *Keletmagyarország helynevei* [Toponimele Ungariei răsăritene], în *Magyarok és romanok* [Ungurii și românii], redactată de Deér József și Gáldi László, vol. I, Budapest, 1943, p. 113-313, mai exact la p. 238, este de părere că rom. *Orșova* este o preluare a numelui maghiar de origine slavă *Uršava* < *Urš*, nume de persoană.

Kiss Lajos, *Földrajzi nevek etimológiai szótára, t. II, L-Zs*, 1997, p. 287, îl crede un derivat slav cu suf. *-ova* de la numele de origine cabară *Örs*, iar în română, pătruns prin filieră maghiară.

În studiul *Nume de locuri din Banat formate cu sufixul -ov*, apărut în publicația Universității din Timișoara „Contribuții lingvistice”, 1989, p. 40-59, mai exact, p. 49, arătam că toponimul nostru are la bază apelativul slav *Orašje* (< *orēh* „nuc” + suf. *-je*) + suf. *-ova* și trimiteam în nota 42 de

² *Orșova*, ung. *Görgényorsova*, localitatea din jud. Mureș, este menționată documentar pentru prima dată în 1453: *predium Orsova*. Următoarele atestări documentare datează din 1644 *Orsoua*, 1689 *Orsova*, 1750 *Ursova*, 1824 *Ursua*, *Urșua*, 1850 *Rusava*, 1854 *Orsova*, *Rușava* (Suciu, DILT, II, p. 20), în schimb, *Orșova – Pădure* poartă acest nume numai din 1964, înainte numindu-se *Seci*, ung. *Szécs*, cătun al satului Gurghiu, jud. Mureș (Suciu, *op. cit.*, p. 20).

la p. 56 la comparația cu toponimul iugoslav *Orašje = Oraše*, menționat de Petar Skok, ERHSJ, II, p. 562, s.v. *òrah*, precum și la toponimele bulgărești *Orase, Orese* (< *oreh – orëse*), menționate de Iordan N. Ivanov, *Mestnite imena meždu Dolna Struma i Dolna Mesta*, Sofia, 1982, p. 166, 167, cu *ě > a* în grupul *rě*. Explicațiile de mai sus au fost reluate în volumul nostru *Contribuții lingvistice*, Timișoara, Editura de Vest, 1993, p. 166.

Aceleași explicații se găsesc și în DTB, VII, O, p. 194, fără ca cele două autoare (Viorica Goicu și Rodica Suflețel) să facă trimiterea necesară la studiul nostru. Cele două autoare menționează că Skok (III, 547-548) discută un toponim din Iugoslavia, apropiat ca formă: *Ursava*, azi *Orsava* (în sec. 14 *Orsova*), înrudit cu antrop. *Ūroš* (< v.sl. *ur* „dominus”) și magh. *Ūrsü* < *Urs* (< magh. *ur* „gospodin”, „domn”).

OSLEA, denumind o culme muntoasă și vârf, un pârâu, un plai și o trecătoare la hotarul dintre județele Gorj și Mehedinți, este explicat în DTRO V 57 din apelativul *osle, ostie* „furcă, țepoaie” după o trimitere din DLR. Forma *osle*, s.f. (regional) este glosată de DLR prin *ostie*¹ denumind o „unealtă de pescuit de forma unei furci cu mai multe brațe ascuțite, care se înfige în corpul peștilor; (regional) „furcă țepoaie”. Termenul de mai sus a fost inclus în DLR după o comunicare primită din Peștișani – Tg. Jiu. Ne întrebăm dacă forma de la Peștișani nu este o transcriere greșită a lui *ostie* (*oste*), termen cu numeroase atestări din Munții Apuseni, din sudul Transilvaniei și din Vâlcea, al cărui etimon este v.sl. *ostī*, cf. bg. *osti*, scr. *osti*, rus. *ostī*. În ceea ce privește etimologia lui *osle*, aceasta rămâne necunoscută pentru autorii DLR.

Dar toponimul nostru a fost explicat tot de Emil Petrovici în *Oronymes à base d'anthroponyme dans les Carpates Roumaines*, [în „Revue Roumaine de Linguistique”, XII, 1967, nr. 6, p. 481-488, versiunea franceză a contribuției *Oronime formate din antroponime în Carpații românești*, publicată în *Studii și materiale de onomastică*, București, EA, 1969, p. 61-68, reluat în *Studii*, p. 280-281] din antroponimul *Oslea* (< v.sl. *osilja*), un adjectiv posesiv însemnând „a asinului” (< *osilī* „asin”) (vezi idem, *Adjective posesive slave în -j- ca toponimice pe teritoriul R.P.R.*, în SCL, IV, 1953, p. 76-77).

OSÓIU, numele unui deal în s.c. Crușeț – Gj., este explicat în DTRO V 57 dintr-un „posibil np. *Osoiu*”. Toponimul gorjean, ca și oiconimele *Osoi* (sate în jud. Cluj, Iași și Suceava) și ca și numeroasele toponime minore de pe întinsul țării, trebuie să aibă la bază apel. *osoi* „coasta unui munte (sau deal) expusă spre nord, dos”, cf. bg. *osoj* „idem” (Petrovici, *Studii*, p. 176). Vezi și Vasile Frățilă, *Lexicologie și toponimie românească*, Timișoara, Ed. Facla, 1987, p. 138.

OSTRA, movilă s. Izvorăl, c. Gighera – Dj.; (măgura) *Ostrei* (DTRO V 57), este explicat din np. *Ostra* (fără a se indica sursa).

Toponimul pare a fi slav, și anume adj. *ostrā*, fem. lui *ostrŭ* „ascuțit”, cf. toponimul bg. *Ostra*, maced. *Ostra Strana*, srb. *Ostra Glava*, slov. *Ostra Luka*, ceh. *Ostrá*, ucr. *Ostra* etc. (Šmilauer, *Přiručka* 135, s.v. *ostrb*). Pentru valoarea semantică a toponimului oltenesc, cf., mai ales, toponimele bulgărești *Ôstra čukàra*, *Ôstri mogili* înregistrate de Iordan Zaimov, *Mestnite imena v Panagjursko*, Sofia, 1977, p. 141. Înrudite cu *Ostra* sunt toponimele: *Ostrașeva*, pârâu, jud. Mehedinți, *Ostravețu*, vale mlăștinoasă, jud. Vâlcea, *Ostrășoara*, pârâu al Ostrașevei (DTRO V 57). *Ostrașeva* e un derivat cu suf. *-ova*, devenit *-eva* după ș rostit moale (< **ostrăș* < *ostrā* + *-aš*). *Ostravețu* nu poate proveni din *Ostra* + suf. *-eț*, care ar fi dat *Ostreț*, ci din **Ostrav-* (< **Ostra* + *-ava*) + suf. *-eț* sau direct dintr-un sl. **Ostravičĭ*, iar *Ostrășoara* nu poate proveni din *Ostra* + suf. *-oara*, ci din **Ostraș* + suf. *-oara*, sau din *Ostra* + (*i*)*șoara*.

OTĂSĂU, pârâu în jud. Vâlcea cu o lungime de 28 de km, care izvorăște din muntele Buila (nu *Biula*, cum e notat în DTRO V 60, printr-o greșeală de tipar!) și care se varsă în Bistrița, afluent al Oltului, după autorii DTRO, provine din „bg. *otesați* (greșeală în loc de *otesati*) „a tăia copaci, a lăzui”. Autorii DTRO fac trimiterea la Iorgu Iordan, *Toponimia românească*, p. 23. Etimologia corectă a hidronimului oltean a dat-o G. Weigand în *Ursprung der südkarpatischen Flussnamen in Rumänien*, apărut în „XXV-XXIX. Jahresbericht des Instituts für rumänische Sprache (rumänisches Seminar) zu Leipzig”, p. 76: „bg. *Otesovo* > *Otesău*, înrudit cu bg. *otesati* „abhauen, roden”, *otes* „Rodung”, iar toponimul *Oteșani* s.c. desemnează pe cei care locuiesc într-o curătură, într-un laz: „die auf einer Rodung Wohnenden”.

PĂDEȘU, denumind un deal, o poiană și un vârf de munte în Gorj, precum și alte ridicături de teren din jud. Gorj, este explicat prin trimitere la bg. *padeș* „șă, curmătură”, care a dat și nume de așezări „pe o suprafață mai înaltă decât restul terenurilor” (v. Mikov, *Imenata* 2163)” (DTRO V 62). Toponimele oltenești, ca și altele numeroase răspândite în Banat, în jud. Hunedoara, în Munții Apuseni și în Maramureș (pentru a căror arie vezi Vasile Frățilă, *Padeș (istoria unui cuvânt)*, SCL, XXXVII, 1986, p. 408-417, reluat în idem, *Lexicologie și toponimie românească*, p. 139-154), provin din apel. românesc *padeș* „platou mic”, atestat la Râu de Mori, de G. Giuglea, M. Homorodean și I. Stan, în FD, V, 1963, p. 55, dar care, odinioară, trebuie să fi fost cunoscut pe întreg arealul pe care astăzi există toponimele *Padeș(u)*.

PĂDÍNA, mai multe toponime simple și compuse cu determinantul *Mare* și *Mică* (DTRO V 73) sunt explicate din apel. *padină*. Din cauza accentului pe sufix, toponimele de mai sus provin din apel. *pădínă*, care circulă în Banat, în Oltenia vecină și în aromână (vezi Vasile Frățilă, *Contribuții la studiul concordanțelor lexicale dintre subdialectul bănățean*

și dialectul aromân, în idem, *Contribuții lingvistice*, Timișoara, Editura de Vest, 1993, p. 84, 92).

PĂDRAGELE, pășune s. Robești, c. Căineni – Vâlcea (DTRO V 73), este explicat din prepoziția *pe* + top. *Dragele* (DTRO II), dar top. *Dragele* (provenit după DTRO II din np. *Dragea* + *le*, denumind o pădure) se află în jud. Gorj. Toponimul nostru poate proveni din antrop. *Podraga*, nume de vârf și lac alpin în masivul Făgăraș, explicat de Emil Petrovici, *Studii*, p. 65, 280, din np. *Podrag*, pe care îl găsește în Dicționarul limbii sârbocroate al Academiei iugoslave din Zagreb. În evoluția lui *o* la *ă* (după *p*) ar putea fi vorba de o disimilare parțială, poate și de o apropiere de prepoziția *pe* (cum sugerează DTRO), în sudul României, *pă*.

PĂTRŪNEA, toponim din hotarul satului Criva, com. Vârvoru de Jos – Dj. (DTRO V 101), e considerat ca un posibil derivat cu suf. fem. *-ea* de la np. *Pătru* (*Petru*) cu proteză consonantică [sic!]. În primul rând, se confundă epenteza cu proteza [autorii se referă, desigur, la sunetul *n* din corpul toponimului], iar *-ea* nu este un suf. feminin, ci un suf. antroponimic cu valoare de patronime sau simple supranume (Constantinescu, DOR, LVII), sufix des uzitat de slavi mai ales în forme hipocoristice, cu care l-am împrumutat (cf. Petrovici, DR, V, 900; apud Pașca, *Nume*, p. 139).

Originea toponimului trebuie să fie tot una antroponimică, și anume, de la *Pătrun*, *Petrun* (cf. bg. *Petrun*, alături de *Blagun*, *Bogun*, *Bratun*, *Delčun*, *Dobrun*, *Pešun*, *Spasun*, *Tašun* etc., înregistrate de Ilčev, *Rečnik* și nb. srb. *Blagun*, *Dragun*, *Petrun* etc., înregistrate de Grković, *Rečnik*) + suf. *-ea*.

PELENDÁVA, numele unei cetăți romane, astăzi în hotarul comunei Brădești, jud. Dolj, aflată la nord de Craiova, probabil aceeași cu anticul *Pelendova*, este explicat de autorii DTRO V 106 din *pele* „neagră” + *dava* „cetate”, dând impresia că ar fi vorba de un toponim format pe terenul limbii române.

Toponimul de mai sus este o creație a oficialităților române pentru a „reînvia” toponimia antică, de origine autohtonă, în speță dacică. Autorii DTRO V au preluat explicația dată toponimului antic din Tudor OR (= D. Tudor, *Oltenia romană*, ed. III, București, 1968).

După Vladimir Georgiev (*Bălgarska etimologia i onomastika*, Sofia, 1960, p. 153-154), *Pelendova*, menționată (în sec. al III-lea sau al IV-lea e.n.) în harta peutingeriană, a fost identificată cu localitatea dacă *Polonda(va)*, *Πολόνδα(να)*, atestată de Ptolomeu la mijlocul sec. al II-lea e.n., de origine dacică, se explică din indoeur. **pōlōm dhēwa* însemnând „la ville de chevaux”, corespunzând prin sens exact germ. *Stutt-gart*, cf. alb. *pelë* „jument, cavale” din indoeur. **pol-*, gr. *πωλος* „poulain, jeune cheval”. În numele oiconimului dac constatăm transformarea vocalelor *ō* și

e din indoeur. în *e* (**pōlōn* > *pelen*), respectiv a lui *ā* în *o* (*dhēwa* > *dava* > *dova*) (vezi idem, *Trakite i tehniyat ezik*, Sofia, 1977, p. 184, 207, 215).

PERIȚEANCA, moșie 1. Popânzălești c. Drăgotești – Dj. (DTRO V 108), nu are cum să provină din np. *Perianu* (DNFR) + suf. *-eanca*, însemnând „moșia lui Perianu”, ci din top. *Perieți* (oiconim în jud. Vaslui, Ialomița, Olt, cf. și *Perieții de Mijloc*, veche denumire a satului *Perieți*, c. Perieți, jud. Olt, *Perieții de Sus*, sat desființat, înglobat în satul Perieți, com. Perieți, jud. Olt – *Indicatorul*, p. 197), pl. numelui *Periatu*, + suf. *-eanca*. Numele *Periatu* ne este cunoscut din satul Pustiniș, jud. Timiș. Constantinescu, DOR, p. 374, înregistrează numele *Perieț* pe care îl explică din *Sperieți*, fără *s-*.

PERIȚĂNU, parte de sat Popânzălești, c. Drăgotești – Dj., provine de la np. *Perițanu* (DNFR), formă derivată de la *Perieț(e)anu* < *Perieți* + suf. *-eanu* (vezi *supra*).

PESCEĂNA, mai multe locuri (sate, moșii), toponime simple sau compuse cu unii determinanți (vezi DTRO V 109-110), este explicat ca provenind din v.sl. *pěsučanŭ* [greșeală de tipar în loc de *pěsŭčanŭ* – n.n. V.F.] „cu nisip, nisipos”; (valea) „nisipoasă, nisipoasa” (Petrovici, *Studii* 160). De fapt, Petrovici (*lucr. cit.*) trimite la forma de fem. *pěščana* a lui *pěsŭčanŭ*, după căderea ierului neintens (*ŭ*).

PEȘTEANA, s.c. Bâlteni – Gj. și fostă plasă – Gj., nu provine din *peșteră* + *-eana*, cum se afirmă în DTRO V 112, unde se trimite la Iordan, *Toponimia românească*, p. 43. Referindu-se la toponimele *Peșteana*, Iorgu Iordan (*op. cit.*, p. 39 nu 43) arată că, în ipoteza conform căreia ele aparțin aici [adică la cele numite *Peștera*, n.n. V. F.], acestea „trebuie interpretate ca provenind, prin derivare (slavă, poate și românească) de la slav. *peštŭ* = *peșteră* „grotă”. Dacă toponimele de mai sus ar fi provenit din *peșteră* + *-eana*, am fi avut în română *Peștereana*, nu *Peșteana*. La **PEȘTEANA**³ (DTRO V 112), s.c. Fărcășești – Gj., ni se spune că provine din *pěsučan* (greșeală în loc de *pěsŭčanŭ*) „cu nisip, nisipos”, adică „valea nisipoasă, nisipoasa” (Petrovici, *Studii*). De fapt, **PEȘTEANA**³ ca și **PEȘTEANA**¹ și ca și **PESCEANA**, discutat mai sus, provine din adj. slav vechi *pěsŭčana*, forma feminină a lui *pěsŭčanŭ*, prin substantivare. Forma *Pesceana* se explică, probabil, prin preluarea formei ortografice prin care șt era notat prin *sc* + *e*, *i* ca *pesce* = pește sau *sciu* = știu.

PÉTECU 1. Cătun s. Corșovu c. Alimpești – Gj. 2. Izvor – Gj., nu provine din np. *Petcu*, cum se spune în DTRO V 115, ci din np. *Petic(u)* (DOR 346).

PIRÓTU, baltă lângă s.c. Orlea – Ot., provine de la np. *Pirotă* (cf. np. *Pirot* – DOR 347) (< *Piru* + suf. *-otă*), probabil prin atracție față de apelativul *lac*, și nu direct de la *pir* „plantă” + suf. *-otă*, cum se spune în DTRO V 133.

PÂRLIPĂȚU, deal, s.c. Breznița – Ocol – Mh., ca și **PÂRLIPĂȚU**, 1. Mahala. 2. Teren arabil, ambele în s.c. Breznița – Ocol – Mh., trebuie să provină, ca și oiconimul *Pârlipăț* din valea Almăjului (Banat), oficial *Prilipeț*, dintr-o formă veche srb. *Prilipic* (Petrovici, *Studii*, p. 139), prin redarea ierului mic prin *ă*, ca în formele bănățene *vorăț* < v. srb. *dvorič*, *Grădăț* < v.srb. *gradic*. Toponimul mehedintean și cel bănățean sunt înrudite cu alte nume de locuri slave, ca cele din fosta Iugoslavie *Prilep*, *Prilip*, ultimul în Macedonia (Skok, ERHSJ, II, 298 s.v. *lepiti se*), *Prilipac*, sat în raška oblast (*Rečnik Mesta* II, p. 340), bg. *Prilep*, slovac. *Prilepy*, ceh. *Přilepy*, toate pornind de la vechiul slav *lěpiti* „kleben, leimen”; „kneten”, „Lehm auftragen”, „zu fett schmieren”, „(Nest)bauen”, „a lipi, a înclia, a lipi cu clei”, „a frământa”, „a pune un strat de lut, de argilă”, „a unge”, „a construi (un cuib)” (Šmilauer, *Přiručka*, p. 111; Frățilă, *Lexicologie și toponimie românească*, p. 136-137).

Pârlipatu, explicat din np. *Pârlipatu* (nu ni se dă sursa), este cu siguranță o notare greșită în loc de *Pârlipățu*, iar *Pârlipățu* este explicat din np. *Pârlipățu* (fără a se indica sursa) (v. DTRO V 186, s.v. *Pîrlipatu*, respectiv *Pîrlipățu*).

POGĂRA, 1. deal. 2. pădure s. Brebina și Mărășești or. Baia de Aramă, ca și **POGARA CU TEI**, curătură s. Seliștea c. Isverna – Mh. și ca și **POGARA MICĂ**, deal s. Seliștea c. Isverna – Mh. (DTRO v 219), nu provine din *pogoară* „teren pietros, nefertil” [nu ni se dă sursa apelativului; în DLR nu se găsește un astfel de apelativ cu sensul dat de DTRO], ci dintr-un apelativ *pogară* „poiană”, atestat de Cornelia Coșuț și Magdalena Vulpe (*Graiul din zona „Porțile de Fier”. I. Texte. Sintaxă*, București, EA, 1973, p. 165), pe care V. Ioniță (*Nume*, p. 133) îl derivă din srb. **pogariti* (cf. *pogareti* „a arde”).

POLÓMU, numele mai multor dealuri, toate în jud. Mehedinți (DTRO V 243), este explicat din apel. *polom* „deal abrupt”, după o informație primită în teren. Astfel de toponime se găsesc și în Banat (vezi Ioniță, *op. cit.*, p. 134-135), pe care lingvistul reșițean le explică dintr-un apelativ **polom*, derivat postverbal de la **polomi* „a deșteleni” < scr. *polomiti* „a sparge, a frânge, a rupe”.

POROINA, toponim simplu, dar și element al unor compuse: **POROINA-ERGHEVIȚA**, ~ **MARE**, ~ **MICĂ**, este explicat din *poroină* „plantă” (DLR), dar în DLR t. VIII, partea a 4-a, litera P, *pogrijanie* – *presimțire*, p. 1073, nu există decât *poroi* „praz, hașmă” < *por* „pur”. Nici în Borza, DEB, nu se află *poroină*, decât *poroi* „Allium ascalonicum”. Există, însă, *poroinic* „Orchis mascula” și *poroinică* „Orchis militaris”. Așadar, DTRO V 252 trebuia să propună ca etimon un apelativ **poroină* (cf. *poroinic* și *poroinică*) < *poroi* „plantă” + *-ină*. Toponimul oltenesc, oiconim dar și hidronim (vale în satul Poroina, comuna Șimian, jud.

Mehedinți), ne trimite la hidronimul *Poroj*, numele unui afluent pe stânga al Vardarului și al satului omonim prin care trece (Duridanov, *Vardar*, p. 51-52), care corespunde bg. *poroj* „Giesbach”, „torent” < alb. *përroi* „das Tal”, „valea”, forma articulată a lui *përrua* „pârâu” (vezi Duridanov, *op. cit.*, p. 59 și Skok, ERHSJ, III, p. 12, s.v. *Peroj*). Toponimul oltenesc este derivat cu suf. augmentativ *-ină*, care intră în derivate de la anumite forme de teren, cf. *Băltina*, *Surupina*, *Repeâina* etc. Pentru alte toponime bulgărești numite *Poroj*, *Poroe* sau *Poroja*, vezi Iordan N. Ivanov, *Mestnite imena meždu Dolna Struma i Dolna Mesta*, Sofia, 1982, p. 176.

PRIMEZA, deal s. Seliștea c. Isverna – Mh., după DTRO V 267, provine din *primeză* „perdea de pădure care se află între două poieni” (DLR). DLR, s.v. *primez*, dă numai forma de neutru, nu și una feminină, *primeză*. Credem că aici avem a face cu o notare (sau cu o transcriere) greșită pentru *PRIMEZĂ* (literarizat *Primeze*), pluralul lui *PRIMEZ* < *primez*, subst. n. cu mai multe sensuri printre care și cel de „perdea de pădure care se află între două poieni” (< lat. *permedium*).

PRISĂCEÁVA, sat, c. Oprișor – Mh. este explicat în DTRO V 268-269 din „*prisăcea* (în formă aglutinată, cum dovedesc denumirile din corpul articolului), iar finalul *-eava* este, probabil, o reminiscență a grafiei slavone din actele vechi, unde [v] apare frecvent pentru evitarea hiatului”. Fenomenul consonantizării lui *u* semivocalic în *v* este însă unul obișnuit în câteva cazuri în graiurile oltenești de nord-vest: cf. *pivă*, pl. *pivi* (în punctele 935, 939, 943, 958-966 din *NALR-Oltenia*), precum și în *luva* < *luua* (pctele 936, 940, 944-945, 948) (vezi Valeriu Rusu, *Graiul din nord-vestul Olteniei. Fonetică. Considerații fonologice*, București, EA, 1971, p. 59-60), întâlnindu-se cu cel din Banat (vezi *Tratat de dialectologie românească*, Craiova, Ed. Scrisul Românesc, 1980, p. 248).

PURCĂREATA, numele mai multor locuri din hotarul satelor Vierșani c. Jupânești – Gj., s. Voineasa și Voineșița c. Voineasa – Vl., s. Lupșa, c. Broșteni – Mh., s. Bohorel [nu bohorel – n.n. V.F.], c. Negomir – Gj., s. Pârlagele c. Bălvănești – Mh., s. Brădet c. Mătăsari – Gj., s. Rădinești, c. Băbulești – Gj., este explicat din *porcăreață* „loc cu porci”. Toponime ca cele de mai sus provin într-adevăr de la apel. *porcăreață* (regional *purcăreață*) însemnând însă „pășune în care pasc porcii”, sau *porcărie* „turmă de porci”, sau „loc unde se odihnesc porcii”. Pentru toponimele provenite de la apel. *boureață*, *mătricăreață*, *stărpăreață*, *văcăreață* (formate cu suf. *-ăreață* < lat. *-aricia*): *Boureața*, *Mătricăreața*, *Stărpăreața*, *Văcăreața*, denumind locurile de păscut sau de odihnă ale boilor, mătricelor (= oi cu lapte), sterpelor, vacilor etc., vezi Frățilă, *Lexicologie și toponimie românească*, p. 73 și Ionel Stan, *Quelques problèmes de toponymie roumaine*, în ACILFR, XII, vol. I, București, EA, 1970, p. 1121-1125.

PUTNA¹ s.c. Desa – Dj.; **PUTNA**², pârâu, m. Tg-Jiu, Gj., afluent al Jiului, sunt explicate din *putinǎ* „cǎldare” (DTRO V 282). Ca hidronim, *Putna* apare de mai multe ori în Moldova, Bucovina și estul Transilvaniei – în această parte a țării fiind de origine ucraineană – și o dată în Banat. Aici e de origine sârbească, fiind un derivat cu suf. *-(i)n* – de la apelativul sud-slav apusean *put* „drum” (< sl. com. **pâtà*). (Forma sud-slavă răsăriteană e *păt, pat*). La început se va fi zis *Putna dolina*, iar mai târziu *Putna*. Înțelesul a fost acela de „vale cu cale” (în opoziție cu văile înguste, nestrăbătute de nici un drum)” (Petrovici, *Toponime sud-slave occidentale în Oltenia*, RS XII, 1965, p. 11-19, idem, *Studii*, p. 255-263, în special p. 261).

RÁBA 1. Parte de sat s. Bobu c. Scoarța – Gj. 2. Sat c. Scoarța – Gj., este explicat, în DTRO V 286 din np. *Roaba* (DNFR). Mai aproape de etimon este însă np. *Raba* (Ioan din Botoșani) (DOR 361).

RÁCIU, vale s. Știrbești c. Ghioroiu – Vl., este explicat în DTRO V 286 din np. *Raciu*, cf. bg. *Račo* (DNFR). *Raciul* este și numele unei văi (*Valea Raciului*) și al pârâului care o udă (*Pârâul Raciul = Raciul*), afluent dreapta al Cobilei, munte în fosta regiune Ploiești, raionul Pucioasa; sat în regiunea Ploiești, raionul Târgoviște, pe care Emil Petrovici (*Adjective posesive slave în -j- ca toponimice pe teritoriul R.P.R.*, SCL, IV, 1953, p. 63-87), le explică din adjectivul posesiv slav, forma de masculin singular: *račĭ* „al racului” (< *rakŭ + -jĭ*). Numeroasele toponime *Raci* de pe teritoriul țării (nume de vale, de iezer, de localități) sunt simțite ca fiind pluralul rom. *raci*. Dacă *Raci* e simțit ca un plural, aceasta se datorește unei etimologii populare provocată de identitatea fonetică a formei slave a adjectivului posesiv, sg. masc., cu cea a formei românești de plural a substantivului *rac* (Petrovici, *lucr. cit.*, p. 77).

RACOVĂȚ, 1. Sat – Mh. 2. Pârâu s.c. Ilovița s. Vârciorova m. Drobeta-Turnu Severin. 3. Munte s.c. Ilovița, m. Drobeta-Turnu Severin, este explicat în DTRO V 287 astfel: „cf. *Racova*”, pentru care se trimite la comparația cu bg. *Racova* (sat). Toponimele rom. *Racova* (prezente în jud. Satu-Mare, Bacău, Mehedinți, Suceava, Vaslui) trimit la formații slave derivate cu suf. *-ova* de la *rakŭ*, identice cu gr. *ῥάκοβα* (vezi Emil Petrovici, *Les Slaves en Grèce et en Dacie*, „Balcania”, VII, 1944, p. 465-473; idem, *Studii*, p. 145-151, în special p. 147).

În ceea ce-l privește pe *Racovăț*, acesta este, la rândul lui, un toponim slav format cu suf. compus *-ovăț* (< *-ovĭčĭ*) de la *rakŭ*, cf. și maced. *Rakovec* (Šmilauer, *Prĭručka*, p. 151, s.v. *rakŭ*). Cf. și *Rakovec*, afluent al Doșniței (*Došnica*), care se varsă în Vardar și pe care Duridanov (*Vardar*, p. 121) îl raportează la v.bg. **Rakovĭčĭ* (cf. oiconimul v. srb. *Rakovĭčĭ*), derivate de la slav. comun **rakŭ* „Krebs”.

RÁCOVIȚA¹ sat c. Braloștița – Dj. 2. Moșie c. Argetoaia – Dj. 3. Pârâu – Dj., care străbate satele Racovița, Ciocanele, Valea Fântânilor și Braloștița și se varsă pe dreapta în Jiu. 4. Deal c. Braloștița – Dj. 5. Pădure – Argetoaia – Dj., este considerat în DTRO V 287 de origine antroponimică, mai exact de la np. *Racoviță* (1), iar celelalte (2.3.4.5), de origine toponimică. Numele satului *Racovița* provine de la numele pârâului, toate celelalte luând naștere prin transfer toponimic, iar numele pârâului < sl. **Rakovica* < **rakov* „al racului” + suf. *-ica*, cu rol de substantivizare.

RÁDEȘ, pădure s. Urși c. Popești – Vl., este dedus în DTRO V 288 din apel. *rădiș* „loc în pădure cu vegetație bogată”, „pădure tânără, crescută de la sine sau plantată anume”, sinonim cu *radu* (DLR). Tot așa este explicat și **RADEȘU**, luncă s. Pinoasa c. Câlnic – Gj. Unei asemenea etimologii i se opune accentul apelativului *rădiș*, pe sufix, nu pe radical. Etimologia corectă a toponimelor de mai sus trebuie să fie np. *Radeș* (DNFR 385), format pe teren românesc de la *Rad(u)* + *-eș* (cf. *Bobeș*, *Meteș*, *Buneș*, *Rareș* etc.) Cf. și bg. *Radeš* (Ilčev, *Rečnik*, 416), srb. *Radeš* (Grković, *Rečnik*, 165).

RÁDINA, padină s. Peșteaua [(sic!) în loc de Peșteana] – Vulcan c. Ciuperceni – Vl., este explicat în DTRO V 289 ca provenind din apel. *rădină* „scobitură pe malul unei ape”, „loc unde peștii depun icrele”, „mal”, dar explicației de mai sus i se opune referentul, precum și accentul toponimului. Cf. însă np. *Radina* (DOR, p. 356, s.v. *Radu*) precum și nb. srb. *Radina* (Grković, *Rečnik* 165).

În ceea ce privește top. **RADINA GĂVANULUI**, (DTRO V 289), plantație s.c. Malaia – Vl., nu vedem cum ar proveni din *radină* derivat din *redin* „pădure tânără” (+ determ. top.). *Redin*, ca apelativ, nu există în DLR. În DTRO, probabil este vorba de *rediu*, de la care se putea ajunge la *rădină* cu ajutorul suf. *-ină* și cu transformarea lui *e* în *ă* după *r*.

RASNICU, singur sau în compuse: **RASNICU BĂTRÂN**, ~ **NOU**, ~ **OGHIAN**, toate oiconime, explicate în DTRO V 290 din np. *Raznic* (cf. *Razniciuc* – DNFR), dar și nume de moșii, de păduri sau de ape, ca de ex. un afluent pe dreapta al Jiului, cu lungime de 42 de km, trebuie să provină din sl. *Hrastnikŭ*, un derivat din sl. *Hrastŭ*, pe care îl găsim și în top. slov. *Hrastnik* (vezi Iordan, *Toponimia românească*, p. 71). Desigur că și oiconimele **RAST**¹ sat c. Rast – Dj. și **RAST**² sat s.c. Sadova – Dj. provin din același apelativ slav *hrastŭ* „stejar” și nu np. *Hrast*, cum se spune în DTRO, V, 291.

RANGA¹ 1. Loc arabil s. Dealu Viei c. Roșia de Amaradia – Gj. 2. Pășune – Gj. **RANGA**² 1. Pârâu și Izlaz Băbeni – Vl., sunt explicate (DTRO V 290) din n.p. *Rangu* + suf. top. *-a*. Cf. însă n.p. *Ranga*, cf. nb. bg. *Ranga* și top. *Ranga* (Iordan, DNFR 387).

RAPOTÍN, vale or. Ocelele Mari [nu *mari!*] este explicat din apel. *răpotin* „numele unei sărbători populare” (DLR), făcându-se trimitere și la n. fam. *Rapotan* (DNFR). Mai potrivită ar fi fost trimiterea la un np. *Rapotin* < *Rapotă* [< *Rapo*, *Rapa*, cf. scr. *Rapo*, *Rapa* – Grković, *Rečnik* 170 + suf. *-ot(ă)*] + *-in*.

RĂDANU, lac s.c. Bechet – Dj., nu poate proveni din *rădin* „pădurice” + suf. *-an*. *Rădin* nu este înregistrat ca apelativ în limba română (probabil este vorba de o greșeală de tipar în loc de *rădiu* „rediu”). Numele locului de la Bechet este posibil să provină de la antroponimul *Rădan* (DOR 356) (< *Radu* + suf. *-an*).

RĂDEASCA¹, pădure s. Streminoasa c. Crețeni – Vl., nu provine din np. **Rădeiu** + suf. *-easca*, ci de la adj. *rădească* (< *Radu* + *-easca*, fem. lui *-escu*), indicând adjective posesive cu sensul „proprietatea (moșia) lui...”, derivarea având loc pe terenul limbii comune, pornindu-se tot de la antroponime masculine (vezi Iordan, *Toponimia românească*, p. 179). *Rădeiu* + *-easa* ar fi dat *Rădeiasa*.

RĂDEIU, mai multe oronime (pisc și munte) sau pârâu în jud. Gorj și Mehedinți, provine din antrop. *Rădei* (DOR 356) (< *Radu* + suf. *-ei*), nemaifiind nevoie să se trimită la top. bg. *Radej* (cum se face în DTRO V 294).

RĂDEȘIȚA (DTRO V 294) 1. Loc arabil s.c. Gângiova – Dj. 2. Sat – Dj., nu provine din top. **Redea** (atestat în jud. Olt, nu în apropierea localităților din Dolj) + suf. *-eșița*, ci de la *Radeș* (Iordan, DNER) + suf. *-ița* cu valoare posesivă, însemnând „proprietatea lui *Radeș*”.

RĂDÉȚ, vale s. Cloșani c. Padeș – Gj., (DTRO V 294), nu provine de la *rediu* + *-eț*, ci de la np. *Rădeț* (DOR 356) (< *Radu* + suf. *-eț*).

RĂDOTEASA, munte c. Padeș – Gj. este explicat în DTRO V 295 din „*redută*, în variantă fonetică *rădută* + suf. *-easă*”, când, de fapt, acesta e un derivat de la np. *Radotă*, cf. scr. *Radota* (Grković, *Rečnik* 167) + *-easa*. Cf. *Băneasa* (< *Ban(u)* + *-easa*), *Vlădeasa* (< *Vlad* + *-easa*) etc.

ABREVIERI

adj. = adjectiv(al)	maced. =	sb. sau srb. = sârbă,
alb. = albaneză	macedoneană	sârbesc
antrop. = antroponim	magh. = maghiară	scr. = sârbocroată
apel. = apelativ	masc. = masculin	sl. = slav(ă)
art. = articol, articulat	Mh. = Mehedinți	sl. com. = slav comun
bg. = bulgar,	n. = neutru	slov. = sloven(ă)
bulgăresc	nb. = nume bărbătesc	slovac = slovacă
c. = comună	n. fam. = nume de familie	suf. = sufix
ceh = cehă	np. = nume de persoană	subst. = substantiv
com. = comună	nr. = număr	s.v. = sub voce
cf. = confer	op. cit. = operă citată	ș.u. = și următoarele
col. = colectiv	or. = oraș	t. = tom
dim.[in.] = diminutiv	Ot. = județul Olt	tc. = turcă
Dj. = Dolj	p. = pagină	top. = toponim(ic)
fem. = feminin	pl. = plural	Trans. = Transilvania
germ. = germană	pol. = poloneză	TUT = Tipografia
gr. = greacă	reg. = regional	Universității din
Gj. = Gorj	rom. = română,	Timișoara
indoeur. =	românesc	ucr. = ucrainean(ă)
indoeuropeană	rus. = rusă	ung. = ungar(esc)
jud. = județ	rut. = ruteană	v. = vezi
lat. = latină	s. = sat	v.sl. = vechi slav
m. = municipiu		VI. = județul Vâlcea

SIGLE ȘI ABREVIERI BIBLIOGRAFICE

Borza, DEB = Alexandru Borza, *Dicționar etnobotanic cuprinzând denumirile populare românești și în alte limbi ale plantelor din România*, București, EA, 1968.

Constantinescu, DOR = N. A. Constantinescu, *Dicționar onomastic românesc*, București, EA, 1963.

DLR = Academia Română, *Dicționarul limbii române*, serie nouă, București, EA, 1965 ș.u.

DR = „Dacoromania”, Cluj, I, 1920-1921 ș.u.

ACILFR = *Actele celui de al XII-lea Congres Internațional de Lingvistică și Filologie Romanică*, (București, 1968), I-II, București, EA, 1970-1971.

DTB = Vasile Frățilă, Viorica Goicu, Rodica Suflețel, *Dicționarul toponimic al Banatului*, I-VII, A-O, Timișoara, 1984-1994.

DTRO = *Dicționarul toponimic al României. Oltenia*, I-V, A-O, Craiova, Editura Universitaria, 1993-2004 (sub redacția Prof. univ. dr. Gheorghe Bolocan).

Duridanov, *Vardar* = Ivan Duridanov, *Die Hydronymie des Vardarsystems als Geschichtsquelle*, Köln – Wien, Böhlau Verlag, 1975.

EA = Editura Academiei.

- FD V = Fonetica și dialectologie, V, București, EA, 1965.
- Frățilă, *Lexic și top.* = Vasile Frățilă, *Lexicologie și toponimie românească*, Timișoara, Ed. Facla, 1987.
- Grković, *Rečnik* = Milica Grković, *Rečnik ličnih imena kod srba*, Beograd, 1977.
- Indicatorul* = Ion Iordan, Petre Gâștescu, D. I. Oancea, *Indicatorul localităților din România*, București, EA, 1974.
- Ilčev, *Rečnik* = St. Ilčev, *Rečnik na ličnite i familni imena u bălgarite*, Sofia, 1969.
- Iordan, DNFR = Iorgu Iordan, *Dicționar al numelor de familie românești*, București, EȘE, 1983.
- Iordan, *Toponimia românească* = Iorgu Iordan, *Toponimia românească*, București, EA, 1963.
- NALR – *Oltenia* = *Noul atlas lingvistic român pe regiuni. Oltenia*, I, de Teofil Teaha, Ion Ionică, Valeriu Rusu, sub conducerea lui Boris Cazacu, București, EA, 1967.
- Pașca, *Nume* = Ștefan Pașca, *Nume de persoane și nume de animale din Țara Oltului*, București, 1936.
- Petrovici, *Studii* = Emil Petrovici, *Studii de dialectologie și toponimie*, București, EA, 1970.
- Rečnik Mesta* = *Rečnik Mesta. Kraljevina Srba, Hrvata i Slovenaca*, I-II, Belgrad, 1925.
- SCL = „Studii și cercetări lingvistice”, București, I, 1959 ș.u.
- Skok, ERHSJ, I-III = Petar Skok, *Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika*, t. I-III, Zagreb, 1971-1973.
- Suciu, DILT I-II = Coriolan Suciu, *Dicționar istoric al localităților din Transilvania*, București, EA, 1968.
- Šmilauer, *Průručka* = V. Šmilauer, *Průručka slovanskí toponamstiky. (Handbuch der slavischen Toponomastik)*, Prag, 1970.
- Ioniță, *Nume* = Vasile Ioniță, *Nume de locuri din Banat*, Timișoara, Ed. Facla, 1980.
- RS = „Romanoslavica” I, București, 1958 ș.u.

**CONTRIBUTIONS D'ÉTYMOLOGIE TOPONYMIQUE. UNE
APPROCHE CONCERNANT LE V-ÈME VOLUME DU DICȚIONARUL
TOPONIMIC AL ROMÂNIEI. OLTENIA (DTRO)**

La parution du V-ème volume du *Dictionnaire toponymique de la Roumanie. Olténie (Dicționarul toponimic al României. Oltenia)*, ouvrage fondamental de l'onomastique roumaine contemporaine, réalisé sous la coordination du feu professeur agrégé dr. Gheorghe Bolocan par des larges collectifs des chercheurs de l'Institut de Linguistique de Bucarest et par des professeurs de la Faculté de Lettres, Le Laboratoire de Recherches Onomastique de Craiova, paru aux Éditions Universitaria de Craiova, 2004, 337 p., a donné à l'auteur la possibilité de proposer des étymologies différentes par rapport à celles indiquées par les auteurs du DTRO V (O-R).